

III.

Betrænkning

over

Udkast til Lov om Straf for Dyrplageri.

(Afgiven af Landstingets Udvalg.)

Ifølge det os overdragne Hverv have vi taget det Landstinget forelagte Udkast til Lov om Straf for Dyrplageri under nøieste Overveielse, og skulle derefter tillade os at fremsætte følgende Bemærkninger:

Da en fuldstændig ny Straffelovbog, i hvilken den ovenmeldte Forfeelse udentvilt vil finde sin Plads, allerede i flere Aar har været under Arbejde, og da der dog neppe kan siges at eksistere en særdeles stor Trang til nye Lovbestemmelser om denne Forfeelse, kunde der først spørges, om det ikke var rettest, at Sagen stilledes i Bero, indtil de fornødne Bestemmelser kunne gives i Forbindelse med den forventede øvrige Straffelovgivning. Da imidlertid adskillige Aar endnu ville hengaa, inden en ny Straffelovbog kan ventes at komme istand, og da der ifølge Motiverne maa antages at have vilst sig nogen practisk Trang til en saadan Lov, som den foreliggende, kunne vi dog ikke tilraade, at opsætte dens Givelse, saa meget mindre, som denne specielle Materie let kan behandles for sig, uden Forbindelse med den øvrige Straffelovgivning, og de Erfaringer, som ville vindes, naar en saadan Lov i nogle Aar har bestaaet, ville kunne komme til Nytte ved den endelige Behandling af samme Materie i den almindelige Straffelovbog.

Hvad Lovens Affattelse angaaer, da har den henstillet Udtrykket „Dyrplageri“ uden nogen nærmere forklarende eller begrænsende Bestemmelse, idet man har anset det for rettest, at overlade det til Domstolene i ethvert enkelt

Tilfælde at afgjøre, hvorvidt det paataalte Forhold efter de almindelige Begreber retteligen kan betragtes som Dyrplageri. Bistnok vil det nu ikke let være muligt, at give nogen egentlig Definition af strafbart Dyrplageri, og flige Definitioner bør og kan en Straffelov ordentligvis heller ikke indlade sig paa at meddele; men det vil dog udentvilt netop med Hensyn til denne Overtrædelse være betænkligt, at paabyde Straf for Handlingen i al dens Almindelighed, uden nogen nærmere Forklaring og Begrænsning. Det er ingenlunde enhver haard eller slet Behandling af et Dyr, der bør kunne forfølges og straffes som Dyrplageri; hvorvidt dette bør skee, vil afhænge deels i mange Tilfælde af de Omstændigheder, hvorunder, og det Niemed, hvori Handlingen foretages, deels i Almindelighed af den Grad, hvori Behandlingen vees; men Opsættelsen og Bedømmelsen heraf vil da atter i høi Grad være afhængig af hver Enkeltts individuelle Følelse og Anskuelse, og derfor, naar Begrebet henstilles uden al nærmere Forklaring, let erholde et alt for stort Spillerum. Af de nyere Straffelove, der have beskæftiget sig med denne Overtrædelse, har, saavidt os bekendt, ei heller nogen henstillet et almindeligt, aldeles ubestemt Begreb, men alle have søgt nærmere at betegne de Handlinger, der skulle kunne straffes som Dyrplageri. Saaledes den norske Criminallov af 1842 Cap. 23 § 19, jfr. § 18: „Biser Nogen Grusomhed ved Mishandling af Kreaturer“; den hannoverske Politilov af 1847 § 126: „Rohe, Aers-